

[Finansministeren.]

nye veje, og — det erkender jeg — det har taget sin tid at finde ud af dette. Vi mener altså nu at have fundet den ende, der kan spindes på, men den nærmere udformning vil jo kræve nogen tid. Når jeg siger dette, er det også ud fra en fornemmelse af, at der heller ikke fra det ærede medlems eller andre ærede medlemmers side under udvalgsarbejdet er foregået et egentligt udspil omkring spørgsmålet om særbeskatning, medmindre man kalder det spørgsmål, der er rettet til mig om, hvilke forslag jeg vil komme med, for et udspil. Derudover er der jo ikke fra anden side sket noget, og det synes jeg dog at jeg, når nu vi skal høre bebrejdelser på dette felt, gerne vil have sagt.

Så blev der jo lavet megen mystik omkring min stilling til lønmodtagerfradraget. Det ærede medlem hr. Foged efterlyste besked om, hvilket spil der var foregået, og det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen svang sig op til at tale om en iskold vind fra det økonomiske førerhovedkvarter. Det tyder jo på, at der må være foregået noget ganske særligt her. Må jeg sige det ganske jævnt og ganske enkelt. Der blev jo i udvalget rejst spørgsmål om at øge lønmodtagerfradraget; det var det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, der rejste det spørgsmål. Som det elskværdige menneske, jeg er, undersøgte jeg det som alle de andre ting, der er rejst i udvalget, ved drøftelser med mine embedsmænd — det er klart, det må man gøre — og der skete det — det tør jeg måske røbe, selv om jeg ellers ikke sådan skal fortælle enkeltheder om drøftelser mellem embedsmændene og mig — der skete i denne sag det for mig næsten chokerende, at mens jeg ellers altid møder et hav af indvendinger fra embedsmændene, når det drejer sig om forslag, der kan medføre provenutab, så mødte jeg her den indstilling, at det var vist egentlig en praktisk foranstaltning at gennemføre en klækkelig forhøjelse af lønmodtagerfradraget, ganske simpelt ud fra det synspunkt, at dermed ville det opsluge en hel række af de andre fradrag. Hvis sådanne fradrag andrager over 400 kr., anmelder man dem i øjeblikket særskilt, og så skal de kontrolleres af ligningsmyndighederne o. s. v., og det kræver et farligt arbejde. Det var såmænd de ræ-

sonnementer og det indtryk, jeg havde fået deraf, jeg videregav til udvalget uden at stille et egentligt ændringsforslag. Jeg tror, de ærede udvalgsmedlemmer må give mig ret i, at jeg har vel nævnt denne tankegang, men jeg har ikke stillet et egentligt ændringsforslag.

Ved nærmere overvejelse fandt jeg, at det ikke var det rigtige tidspunkt at gennemføre en forhøjelse af dette fradrag på, og jeg kan da godt sige, at en af grundene hertil var, at jeg fik en fornemmelse af, at det ville aktualisere ønsker om andre fradrag, og jeg frygtede lidt for, at vi så kunne komme op i en karrusel, som jeg ikke ville op at køre i ved denne lejlighed. Jeg kan på det bestemteste demente, at embedsmændene har dikteret mig et standpunkt til lønmodtagerfradraget; de har indgivet mig inspiration til mine første udtalelser i udvalget, og jeg kan på det bestemteste demtere, at der har været tale om nogen iskold vind eller lignende fra noget som helst økonomisk førerhovedkvarter. Jeg håber, det er sagt tilstrækkelig tydeligt.

Jeg er i øvrigt fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen i, at hvad vi havde gjort på dette område, havde ikke fået nogen som helst betydning for de økonomiske forhold i indeværende finansår, fordi det først er fra næste finansår, ændringen eventuelt skulle have gyldighed. Alene af den grund er der mange af de betragtninger, der er anstillet i denne anledning i offentligheden, der skyder helt ved siden af.

Jeg har altså fundet — og jeg er enig med mine partifæller deri — at det var hensigtsmæssigt at udskyde sagen til løsning, som det blev sagt, i en større sammenhæng. Dermed være ikke sagt, at der ikke foreligger en saglig begrundelse for en eventuel forhøjelse af lønmodtagerfradraget; det mener jeg der gør, men jeg mener altså, at det mest hensigtsmæssige er at løse dette spørgsmål i en anden sammenhæng. Jeg håber, jeg hermed — forhåbentlig til glæde for de ærede medlemmer — har berøvet emnet den mystik, man fandt det omgivet med.

Herluf Rasmussen: Man ville være en dårlig taber, hvis man ikke erkendte fejltagelser, og jeg vil gerne benytte lejligheden